

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שְׁלֵד

ביוראים ומוספטים

אומרים באופן זה שהריינו זהו ביבוסו, ולכן דעת הגרש"ז אויערבך (ש"ב פ"א הע' נ) שאם הבגד נקי, יש להקל לצורך הצלחה לתה עליון מים דרך לבון, בגין שנותל ידיו על הבוגר.

ונינת מים מוחבים על הבגד, כתוב השריע לעיל (ס"י שב ס"ט) שאסורה בכל אופן, גורירה שמא יסחוט, אך אם הוא בגודש אין מקפיד להניחו כמה זמן עם המים, כתוב במושג'ב שם (ס"ק מה) שאין גוזרים בו שמא יסחוט.

[משנ"ב ס"ק סב]

גם-כן אמירין אדעתה דעתה קעביד⁵⁸.

(58) ודוקא בעבר וכדו, אבל נבריק טון שמתחן ביבתו של ישראל, צידם הגרש"ז אויערבך (שולחן לולמה ס"ק יט) שאסור להניחו לכבות, שהרעה על דעת דישראאל ונוחש כשלוחו.

[משנ"ב ס"ק סו]

בין שעושה בשבייל גודול⁵⁹.

(59) וקתן שעשה מלאכה לצורך הנדרול, כתוב בביה"ל לעיל (ס"י שכח ס"ז) ד"ה אינו יהודי שאסור להניחות ממנה אפלו בדיעבד, טיריך להמוציא במוצאי שבת עד בכדי שימושו.

[שעה"ז ס"ק נז]

מן תורה ל��חות קידוד⁶⁰ וכו', על-כל-פניהם מרכזן ל��חות קידוד⁶¹. (60) אמנם, בבהא' ל' לעיל (ס"י רסו ס"ז ד"ה הג'ה דוקא) צידם שמא קtan העשויה על דעת אביינו אסור אלא מרבי ספרים, כיון שאין האב מצוחחו על בר בפרישות. גוראה בשווית חותם ספר (או"ח סי' פג) שכותב שאסור לא מודאורייטה, וכן הוא בשווית אחיעזר (ח"ג סי' פא ס"ק ב), אמנם, בשווית בית אפרים (ו"ז סי' סב) כתוב שאיטן אסור אלא מודרבנן, ובشوית שבת הלוי (ח"ז סי' קד) ליקט דעת הפסוקים בזה.

ולגביו שאר איסורים דרבנן, כתוב במושג'ב לקמן (ס"י שמג ס"ק ג) שהייב האב להפריש את הקטן משערת, בשם שהייב להניחו בכל המצוות דרבנן, ומ"מ יש חילוק בין איסטור דאוריתא לאיסטור דרבנן, שבאיסטור דרבנן אם לא הפריש האב את בנו אין בית דין זין והוא, אבל באיסטור דאוריתא בית דין זין מוחים בידו להפריש את בנו.

(61) אמנם לבי חוץ שנאסר ברשות הרבים, כתוב במושג'ב לקמן (ס"י שב ס"ק מדו) שאם התינוק מכיר את בעל האבידה ומביא אותה אליו, החיב כל אדם למוחות בתינוק שלא יטלל ברשות הרבים.

[משנ"ב ס"ק סו]

בין שאינו אומר לו בפה⁶² וכו', לעיל בסימן שד סעיף יט⁶³. (62) וכשהונכרי שואלו אם לבבות, צידם הגרש"ז אויערבך (שולחן לולמה ס"ק יט) שאף על פי שכותב בחידוש הר"ן (שבת קבא, א) שאסור לומר לו 'כבה', מ"מ יכול לנענות לו 'עשה ברכוך'.

ולומר לנבריק שיעשה מלאכה לצורך עצמו או לצורך נבריק אחר, בגין שאומר לנבריק כבה דלקתך, וכוחות היישראל שלידי זה לא תעבור הדוליקה מבית הנבריק לבית היישראל, כתוב הושע' הר"ב (ס"י ש"ל)⁶⁴ ממש, ועוד מה הוא מוגעה לישראל הנהנה מזה זבלבד שלא יאמר לו לשות מלאקה בחיפויו של היישראל, שאנו נהנה בשלהו.

(63) ושלם (שעה"ז ס"ק עה) צידם, שאסור לומר לו בלשון נבח' אם תצל לא תפידי' אפייל בדלקה.

[ביה"ל ד"ה שודאן]

שאן אין להם פון לך' קאואר מגני שתקושים הפס'⁶⁵. (64) ולhidnia שקיות נילין או כל' פלטטייך מלאים במים סמור לאש כד שיתבקשו מוחום האש, כתוב בשווית אור ליצין (ח"ב פ"ג תושבה ח' שאstor, כיון שפלטטייך ווילין הם חומרים דליקים, נחשב גורם הבערה, ומלאכה זו צריכה לגופה, שהרי ערך הוא שימותו כלים אלו לעיל (ס"י שב ס"ק מה) ובביה"ל (שם ס"ט ד"ה שאן) שמורתה, ואין

[משנ"ב ס"ק נג] עיין בפ"ן שח סעיף כה לענין מקצת⁶⁶.

(52) שלדעת השוע" שם עורותibus איןם מוקצה, אף אם הם של אומן, והרמי'א כתוב שם שיש אמרים שדוקא שורתה של בהמה גסה מותרים בטול, אבל עורות של בהמה דקה אסורים בטולן בלבד אלא אם כן חשב מעוד יום לשבת עליהם, ובair שם במשנ'ב (ס"ק קה) בדעת השוע' שורותibus ראותם לשבת עליהם. וכותב שם (ס"ק ק) שהעיקר בדעת השוע', שערותibus מותרים בטולן בין מועדים ובין אינם מועדים.

[משנ"ב ס"ק נו]

בפ"ן רעו בארכנו דין זה ה' קיטב במשנה ברונה, עין שם⁶⁷.

(53) ובמ"ס כתוב (ס"ק כב) שדוקא קערה של חרס מותר לכופת על הנר, אבל של מתקת אסורה, כי המחמות אותה חייב מושם מבעיר, אלא אם כן יש חשש שעל ידי הדוליקה יבוא לידי סכנת נשות, שאו מותר בכל אופן. וכותב עוד שם (ס"ק כד) שבאופן שאין חשש סכנת, יש להניח מעת אויר בין הכלים להניר, שאם לא כן יכבה הנר.

[משנ"ב ס"ק נו]

אכל הקא שהטמים בצען, הוא מזכיר להפכו על-ידי-הזה⁶⁸.

(54) ומה שמתוחמים המים מחמת האש, כתוב בשווית אוור ליצין (ח"ב פמ"ג התשובה ו) שאון לחוש לבך שגורם לבישולם, שהרי אין לנו צורך בחימום המים, ונחשב הדבר כמלאה שאינה צריכה לגופה, וכן דעת הגראי קרלץ (חוט שני ח'ב פ'לה' ס"ק ג אות ד) שאון לחוש בונתית המים מושם בישול, כיון שהוא פסיק רישא דלא נחאת ליה.

[שעה"ז ס"ק מז]

הנגי מרכזן, כמו שבער בלבן בלבנט ניצוצות, עין שם⁶⁹.

(55) ובטעם הדבר, כתוב הגרש"ז אויערבך (מאורי אש פיד ענק ד אות א) שאון לנמר שאיסטור היבוי כשהימים גלים הוא מן התורה, ואוק על פי כן במשמעותם על ידי הכליל, מותר להניחו לפני האש, ונחשב כאילו האש מכבה את עצמה שמשבקעת את הכליל, מושם שלך דבר הנעשה על ידי פועלתו היישירה [בגון בקיוט הכליל] הרי הוא מתייחס אליו והוא בחיציו, וכן נהנה שאגם כאשר אין כל מפסק בין האש לבין המים אין איסטור אלא מדרבנן.

[משנ"ב ס"ק נח]

סבירא להו דקה לא חכיר מוגעם בפwo בעלה מא דעריה⁷⁰.

(56) אמנם, לענן כל' שנותנים תחת הנר לקלת את הניצוצות שניתזים ממנה, כתוב השוע" לעיל (ס"י רסה ס"ד) שאסור לחת מטה לחרך הכליל ואפלו מבعد יום, מפני שכרך מקרוב את זמן יכיבוי הניצוצות. וראה רמ"א שם, שכשהימים אינם בעין, ונחשב הדבר גורם ביבוי ולא בכיבוי גמורו.

ולזף מים כלפי מעלה ממש כדי שכיבו את הדוליקה בירידתם למטה לאוthon מקום, כתוב הגרש"ז אויערבך (שווית מנוחת שלמה ח'ב סי' לא שאלה ב אות ב) שמותר במקומות הפסד, מושם שאיתן נחשב מכבה ממש, רדומה הוא לזרוק אבן כלפי מעלה הרוגה אוטם בירידתה [באופן שככל לא תחדרמה לשוט כוון מכח], שאינו חייב מושם רציחה.

[משנ"ב ס"ק ט]

ען לעיל וכו', מה שפ'תבנ'ו בזה⁷¹.

(57) ושם כתוב, שאוק שמודבי השריע' לעיל (ס"י שב ס"ט) משמע כדעת הסוברים שבבד שאיו מוליכל אין אומרים שרירתו זה ביבוסו, מ"מ כמו אחרים הוכיחו מדברי השוע" באן שדעתו כה אומרים שרירתו וזה בא"ר בגד אפיקו אם איינו מוליכל. להלכה, כתוב שם שדעת הגרא"ה והאר" שמותר לשורת בגד שאין מותךן אם איינו מותךן לביבות, ומ"מ בין שיש מה ראשונים שמחמירים בזה, בודאי יש להחמיר באיסור תורה. ונינת מים על בגד נקי בדרך לבון, בגין נבג בו את הידים, כתוב לעיל (ס"י שב ס"ק מה) ובביה"ל (שם ס"ט ד"ה שאן) שמורתה, ואין

הלבות שבת סימן שלד

קעה באר הגולה

באר היטב

ההקב"ש דבר של היל, ע"כ יש לנ��' אונ' אותו המנהג: (ט) יתכן. כי של' ירוץ ופקודות וכתב: ונענעה בטלית שאחוי הקורן כדי שיקפה אחריו אסר' גמור הוא ולא עישנה כה' בקיסריה, עכ'ל, ע"ש. וכן ס"ת שאחוי בה האר, פיש' וקורא בה ואם קבטה (ט) משקין. דז' לא שך נבון אאל' בעקבות קבלים שרי, שאין הפטים בזען (ט) קבמים. סט' ע' ש'ות' דנ' ס"ד: (כל) אין-יהוד'י. אפל' עבדו המסדר לו לזרען, ד"מ:

זהותיות שבחנו או ה' הפטיגים לשם עכדות נוכחים שאותם תלחוט על הס' זה ואר' אין להזכיר אוקום בקשריהם אלא יתיכם מיד, עכ'.' וברב מהורר יהוקה מלך נספוק קהן כי פלא אקים מיימים לשבות כוכבים, ואחריך בתשיבות. עי' ש'ות חותם-אייר סיון טו שפהיד לתהיך המטהבעות דשם בן ד' שעוזים בקדינה שרויין, ע' שטבם. ובמ' קשי': מה שנוהג באזנה קהילות שטברכין חוללה ונובין מעות מפל א' ובנחין הפל עם הפעות להן איזור-תקע'ש, שלא יפה עוזים, כי יש שם טמא על המטהבעות, ואפלו בל'אה' האסורה להישם להז' איזור-

באור הלכה

שָׁקוּרָה הַפְּסִיקָם בָּעֵל-פָּה נְזֹרְמָא דָקְרָא שָׁמָעْ שָׁקוּרָה בָּעֵל-פָּה, וְאֵין בָּה
מִשְׁמָן זֶבְּרָם שָׁבְּכָבָם אֵי אֲפָה רְשָׁא לְאַמְּרָם בָּעֵל-פָּה, כְּבָל בְּסִינָן שְׁצִחְנוּבָם
הַפְּסִיקָם קָדוֹם הַדִּין בָּשָׂאָר פְּסִוקִים אָם הַעוֹלָם בְּקִיאִים לְאַמְּרָם בָּעֵל-פָּה
בְּשָׂאָר לְשׁוֹן, וְלְכִי אֲמִינָיו דְבָבָל לְשׁוֹן גָּמָרָה לְקוֹרוֹת, מָה שָׁאַנְיָן בָּן עַנְגָּנָן
סְבִּיאָה לְהַלְּוָאָבָד דָּלָה הַרְּבָר לְכַתְּבָה שָׁאָר לְשׁוֹן וְלְקוֹרוֹת בָּו כִּי אִם
בְּקִי בְּלְשׁוֹן-תְּקֻשָּׁה: * שְׁנָדִיא תְּקֻשָּׁה. שָׁאַנְיָן לְהָסָם כִּמֶּן לְקַבֵּל נָאוֹר
שְׁתִּיחְשִׁים הַסְּמִינָה⁽⁶⁴⁾, וּמִשְׁמָעָבָגְרָא דְבָאָלָם אָם מְכוֹן לְהָזָה מְרוֹן מוֹעֵד
לְקַאְרָר שָׁם מִתְּחִילָה קָרֵם דְּמִקְרָבָה מְפִירָה שְׁקָרָבָה אֶת כְּבִירָה⁽⁶⁵⁾ דְּלַבְּבָן מְשִׁיבָּה
בְּגִינִּיצָה אַפְּלוּלָה בְּשַׁבְּתָה, אֲךָ הַדָּוָה מְכוֹן שִׁיכְבָּה עַל-לְדִי זוּה⁽⁶⁶⁾ גַּם-בָּן שְׁרִי
דְּרָהָא אַיְנוֹ אַלְמָא, וְכֵן מְוֹכָבָה שָׁם בְּדַרְךָ עַמְּדוֹ בְּדַמְּפִיק דְּגַרְבָּא שְׁרִי
מְדַקְּרָבָה "לְאַלְמָה", פְּתַשְׁעָה בְּמַלְאָכָה⁽⁶⁷⁾, עַשְׂהָה הַדָּאָסָר אַשְׁרָה, רְדוֹמָא
לְדַשְׁבִּיה שְׁרִי בְּגָנָמָא: * דְּגָמָם בְּבוֹי מְטוֹן. לֹא דְזָקָא כְּבָרִי דְּהָא קְלָא
שְׁאַנְגָּה אַרְיכָה לְגַוְּתָה, דְּאַלְוָן בְּכָל מְלָאכָתָה הַדִּין בָּן, וְכָל-

בשיטון שה שער כה לאונן מקוזה⁽⁶²⁾, אך לפה המכבר לעלי בקסע בגדעה ואשוענה דטלטול מקצה מקר בעקבות פסידא, אתי שפיר בפשיותו: **כג** (נד) פושטה. שלא תקיה מקפלת, שלא יאה עלה-יריזה האר בבלגה [ט']: (נה) **שלא** יתפונן לך. הוא מדרבי הטור. וען בט' שбар דרואה לומר, שלא יתפונן בעגלתו לבבוז מה שחרלך כבר נאל שלא פרלק יטור, ואם ארע שעיל-יריזה גיכבה האור לגברוי אינו חושש, פין שהוא לא נתפונן זהה. ולדנא משמע מדרבי (^{מו}) האחרונים דהפסנין דעם בנטפנן זהה מתר, אלא שיזור שלא יזרז ויקפץ ווינגע עצמו אנה אנה קרי שיבכה או שיינגע את הטלית קרי שיבכה, דכל זה הלא עוזלה מעשה כבוי ממש ולא רעם כבוי הוא, ולא יעשה כן בישראל: אלא מתפסה במלתית בדרכה. וכן ספר-תורה שאחן בה האר, פושטה וקורא בה את רבבה ברקה [נורא] מחר לדור לאו-רבובני ונרבנה

שער האציגן

(מ) ה'ה' ח' ו'ה'ג'ן-אַבְרָהָם ו'ה'לֵי ר'ה' ו'ה'לֵא כ'ט' ד'מ'ש'מ' ג'נ'ג'ן ד'כ'ל ה'פ'ק'ים א'ס'ר ב'ה' ב'ה'ט'ו, ו'ה'ב'ח' ו'ה'ג'ן-אַבְרָהָם מ'ש'מ' ג'נ'ג'ן ל'מ'ת'ו ש'ר'י ב'א'פ'ן
 זה: (מ') ק'ג'ן מ'ד'ב'ג'ן, ק'מו ש'ס' ב'ג'ר'נו מ'ע'ב'ן נ'צ'ז'ו'ת, ע'ג'ן ש'ס' (מ'ל) א'ג'ן-א'בְרָהָם פ'ש'א'ר פ'ק'ים: (מ'ל) ב'ה'י'ס' ו'ג'נ'ג'ן-א'בְרָהָם: (ט) ג'ן מ'ו'ה'ג'ן
 מ'פ'ט'ה'י'ן: (ט) ה'ו'פ'ט'ו': (ט) א'ג'ן-א'בְרָהָם ק'ש'ס פ'ק'ים: (ט) ג'ל'פ'י ק'ה' ש'פ'ט'ב'ן ת'ג'א'ן ו'ב'י א'ק'א'א א'ג'ר ב'ה'ד'ש'ו, ע'ש', ג'דו'ו ד'כ'רו': (ט) ו'ל'ע'ג'ית ד'ע'מ'ת
 ד'ב'ל'ק'ת א'ב'יו מ'ק'ב' א'ב'יו מ'ג'ו'ה' ל'ק'חו' ב'י'ו'ו': (ט) ב'ג'ן ש'ה'א'� ג'ו'ש'ה' ל'ד'ע'ו, ג'ק'י ש'ל'א ג'ב'רו א'פ'ה' ד'ק'ח'ב' "ל'א ג'ע'ש'ה' ג'ו'י ג'ב'� ו'ק'פ'": ו'כ'ל'ק'ת א'ח'ר' ק'ח'ב' ג'ב'�
 ד'ב'ל'ק'ת א'ב'יו מ'ק'ב' א'ב'יו מ'ג'ו'ה' ל'ק'חו' ב'י'ו'ו': (ט) ד'ה'א' ג'ק'ר'א' ש'ק'ל ו'ט'ר'י א'פ'י ה'ת'ר'ו א'ב'יא'ו'ה'ד'וי, ו'ט'ש'ג'י א'ג'נו'י'ה'ד'וי א'ד'ע'ת'ה ד'ג'פ'ש'ה' ע'ב'ד', מה' ש'א'ין ב'ג'ע'ן ז'ה
 ו'כ'מו ש'פ'ט'ב' ב'כ'ת'י'ס'ו': (ט) ק'ז'ת ד'ה'וק' ל'פ'י ז'ה ש'ב'ת' ק'כ'א' ב'ק'מ'ר'א' ו'ב'ה' ה'א' ד'ל'א א'ק'ר'ן ל'ה', ע'ש': (ט) א'ג'ן-א'בְרָהָם: (ט) ק'ג'ן ג'נ'ג'ן
 ש'א'ג'נה' צ'ר'יכ' ל'ו'נ'פ'ה ד'ג'ע'ן, ו'ק'י'א' ל'ן ב'ל'ע'ל' ב'ס'ל'ג'ן ש'ו ס'ע'נ'י ה' ד'ש'ב'ו'ת ד'ג'ע'ן מ'ת'ר' ע'ל' י'ד'י א'ג'נו'י'ה'ד'וי ב'ק'מ'ו'ס ה'פ'ס'ד' ג'ו'ל', ו'ע'ז' ש'ס' ב'ג'ג'ן-א'בְרָהָם ב'ש'ס' ג'ר'ו':

הלו^ת שבט סימן שלד

יהודי (ט) כל המכבה אינו מפסיק, "אך אם איינו מפסיק פאן יכול לך רוחו שיבוא, אף-על-פי שונראי יכבה בשיבוא, וכן כל פיזיא בונה (ע) בהזק הבא פתאים, כמו גם נתרועעה חבית של אין (ע) יכול לך לאני יהורי אף-על-פי שנראי מתקנה קשיבו: הגה וכל הרים טנורים בדיגי תרלהה בני מלבייםם, אבל בזמנם היה שאנן שרויין בין אינס-הירוקים והיא חיש סגנת נששות, כתבו בראשונים והאחים זיל שטף לכבות דלקה בשתת (עב) קשות קיש-הה סגנת נששות, והזריר בורי זה משבח. ומכל קום הכל לפיק הענן, אך קיו בטוחים וודאי שלא יהיה להם סגנה בקדר אסור לכבות, אבל (עג) בקש סגנת פק (עד) מפרק לכבות אפלול תרלהה בבריתו של אני יהורי, וכן נוהגין (ת"ה סימן זה וגם פ' מי השוחחאות בסמ' א") וודק לכבות תרלהה (עה) דקי מלאכה (עו) שאינה צרכה לגופה ויש סגנה אם לא יכבה, אבל אסור למלל שבת ברי למשיל [מעמו]. ואם (עג) [כג] עבר וחלל (ע) צrisk (כד) [מ] להתענות (עה) ארבעים יומן ושנה וחמשי, וליא ישחה (כט) [זין] (עט) ולא יאלב בשור, ומתן מקום חטא (כ) (פ) י"ח

באר היטב

קפטן ג': (ע) שָׁאַנְגָּה אֲרִיכָּה לְגֻפָּה. פֶּרוֹשׁ, וְאֵיכָא לִמְאָן דָּמָר. אַנְיָנוּ חַיְבָּעַלְתָּה, וְכַדְלְקָה בְּסֻעִיר כָּו. (ס) וְבָקָתָה לְעַנְנָן בְּבוּרִי בְּכָדִי נְקָט, דְּאָפָלָו אֵי חַיִי בְּפּוּרִי מְלָאכָה הַאֲרִיכָה לְגֻפָּה גַּם־כֵּן סְפָה, כִּיןְן דְּכָחֵב שְׂיִישׁ סְנָה אֵם לָא יַכְהָה, אַלְאָ נְקָתָה מְשׁוּם סְפָא, לְאַשְׁמָעוֹגָן דְּלָעֵנִין הַצָּלָת מְמוֹן אַסְוָר לְחַלְלָה שְׁבָת אָפָלָו בְּמַלְאָכָה שָׁאַנְגָּה אֲרִיכָה לְגֻפָּה⁵⁵, (ס) וְאָפָלָו בְּאָסְוָר דְּרָבָן אַסְוָר לְחַלְלָה שְׁבָת בְּשִׁבְלַת הַצָּלָת מְמוֹן אֵךְ אֵם הַוָּא בְּעַל־חוּבָּה וְסְפָקָה שְׁרִיחְטָסָהוּ אַיְמָס־יְהוּדִים, יְשׁ לְצַדְדָּךְ. וְמהָ שְׁבָטָבָם עַמְּרָבָן תְּחִילָל אַזְרִיךְ וּכוּ, הַיְנוּ בְּבָרְכִים אַחֲרִים, אַכְלָבָן (ס) בְּכָבְרִי אַין אַזְרִיךְ תְּשִׁוְבָה, שְׁלָא יְפָנָעוּ מְלָכְבוֹת⁵⁶: (ע) אַזְרִיךְ לְהַתְעֻנוֹת. אָפָלָו בְּתַחְוּמָן דְּרָבָן [מ'א]. וְכֵן עַל טְלָטוֹל נֶר דְּלוֹק בְּדִי להַצִּיל מְמוֹן⁵⁷, קָצָדר גַּסְמָבָן בְּסֶפֶר דְּגָנָול מְרָכְבָה שְׁאַזְרִיךְ לְהַתְעֻנוֹת, אַךְ שְׁגָרָה לְהַקְלָל בְּזָהָה בְּתַחְעַנוֹת שְׁלָשָׁה יְמִים בְּכָ"בּ}. (ס) וְאוֹלֵי גַם בְּתַחְוּמָן, שְׁחַמְמִיר לְהַתְעֻנוֹת אַרְכָּעִים יּוֹם, מִנְרִי שְׁלָא הַהָּלְבָךְ מְנוֹרָא וְהַפְּסָד בָּבָ: (ע) אַרְכָּעִים יּוֹם וּבְכָ"בּ}. נְכוֹלָה חַדְחָותָם לִימִי הַחַרְפָּה⁵⁸ [מ'א]. וְכֵל זָהָא בֵּין שְׁעַבָּר עַל אַסְוָר דְּאַזְרִיתָא אוֹ עַל אַסְוָר דְּרָבָן [א"ר]. וּמְרִי קְשָׁעַבָּר (ס) בְּשׁוֹגָג⁵⁹, וְאָפָלָו קְשָׁעַבָּר בְּמַזִּיד, (ס) קְיהָ מְקַמַּת שְׁחַרְפָּגָגָא לְהַטְמָנָן מְעוֹתָן מְפִנִּי הַאֲצִים כְּנִיכְרִיאָה בָּהָה, אַכְלָה הַעֲוָר בְּשָׁאַת־גְּנָפָשׁ כְּגָם לְמִלְאָתָה פָּאוֹתָן אַזְרִיךְ פְּרָה יְיוֹמָר וּוֹמָר, פִּי הַוָּא חַיִבָּקְקָלה אוֹ עַל־כְּלָלְפָנִים בְּרוֹת, וְלֹכֶן אַזְרִיךְ תְּשִׁוְבָה שְׁלָמָה [ח'א]. מֵי שְׁחַלְל שְׁבָת מְשׁוּם פְּקוּדָה גַּפְשׁ אַין אַזְרִיךְ לְבִפְרָה בְּלִיל⁶⁰, וְמַהָּ שְׁבָתָה גַּוְשָׁגָגָו נְשִׁים הַמְּדֻלִּיקָות הַגָּר בְּשִׁבְלַת וּוֹלְדָת בְּשִׁבְטָה לְהַתְעֻנוֹת אַחֲרָקָה, הַוָּא הַוּלָּלוֹת וְסְכָלָה⁶¹ גַּנוּרוֹת שְׁרָאֵל בְּשָׁם וּכוּר לְאָבָרָהָם: (עט) וְלֹא יָכְלָבָשָׁר. הַיְנוּ כְּלִילָה שְׁאַחֲרַבְּהָעֲזָבָ�[אַחֲרִינוּתָה]: (ס) יְיָה הַשְׁוֹמְנִים הַגָּא

משנה ברורה

שערית

דכין שארם בהול על מומנו כיישן דאי שרים לה אתוי ללבב
הוא בעצמו⁽⁶⁶⁾, (נמ.) וולת בכתבי הקוץ שמקיר לומר לאנדריהורי
לכבות מפני בזון כתבי הקושע⁽⁶⁷⁾, וככ"ל בסעיף ייח ולענן שאלתך גזע
רשויות הריבים. מות וספרים ויש ספקו⁽⁶⁸⁾ להציג שניהם, מת קודם;
בריא ומסכן, קרי קודם⁽⁶⁹⁾ [ס"ח]: (סט) כל המכבה וכו'!
והתיר לו מריו זה, קשות דקתו שארם בהול על מומו, אי לא
שרית לה אפלו בלבשו זה האeti לכובוי בעצמו, וכן לענן שאור
חזק אתמי למגן בעצמו, אבל לענן שאור כל מלאות של שבת
אסור לומר כל העשרה מלאה זו אוינו מפסיד, קרי ישמשעו
אינסיהודים ויבואו [גמרא]: (ע) בהזק הכא פתאותם⁽⁷⁰⁾. בברית
יוסף כתוב דארחה רملחת נקט. דאי היה נודע לו מבעוד יומ
קינה מקפינו קעם, אבל הוא קדין אם nondut לו ונשפהה עד שבת
גס-גן מקרר לומר בלבשו זה, אף קאטורנים לא העתיקו את
דבורי ומשם דלא פשיטא להו דבר זה: (ע) יכול לך רלא
אין יהוני וכו'! בברית יהוקם בשם מנוח⁽⁷¹⁾ אבותך מנוח היה הוא
קדין (ע) דמקרר לומר לו פשיטא: כל המקתן איןנו מפסיד⁽⁷²⁾:
(עב) מושן דיש ביה סכנת נפשות. שבשהךלה מתבגרת
(ס) או הם חוטפים ושוללים, ושלשים ממעיד עצמו על מומו
יבואו להרג אות�⁽⁷³⁾: (ע) בחשש סכנת ספק וכו'. ומזה צא
ההתקר לכבותה תקלקה בכל מקום, פין דzapשרא אם לא ייכבה, אל
יקסר מהיות שם בעיר זיין או חולה שאין יכול לרוץ ותבוא
תקלקה עליו⁽⁷⁴⁾: (ע) בשם שכנה ג'. ועין כמה שפטתנו קעליל
בשבועה-אען ד: (עד) מקרר לכבות. ומקונה להודיע זאת ברבים
דמקרר לכבותה⁽⁷⁵⁾ [פמ"ג, וכן כ"ל בסימן שכח ס"ב]: (עה) דקיוי
מלאהה ורבו, בגין דבר זה ועל לרערת מתמושה ברגנה בעין-

שער האיזון

תרגום: 1. שם מופיע. 2. מטיבע שםño קהה לדול.

הלו^תוט שבט סימן שלד

כיאורים ומוספים

שואל היבן שמנור לענטת לן, אֲרָא סְרוּ לְהִגְדֵּד לוֹ לֶרֶשׁוֹם.
את הדברים ציילבד שהבקשה אינה ברוכה בחילול שבת[ן], ואם הנכרי
הדברים בשבת, מותר לבקש מתחילה שישלחו שוטר נכרי שירשם
עם אנסי משטרתו כדי לחזור את סיבת הדילקה, ודרכם לרשות
דעת הגורז יוציאריך (ש"ב פ"מ"א הע' ז') שמאחר שידוע שיבאו
ובאופן שיש חשש סכנה על ידי הדילקה, שמותר לקרווא' למוכבי האש.

[משנה ב ס"ק עד]
דמפר לכבות⁽⁷³⁾ פמ"ג, וכן כל בסימן שכח ס"ב⁽⁷⁴⁾.

(73) ואופן כיבוי הדרליה, דעת החזו"א שוניה הלוות סל"ו שם אין נכו שיכל לבתו וכבה החישרל, על כל פנים ישוחל למעט באסור בכל יגולתו, אר אל יביא את עצמו מושם קר ליד סבנה.

(74) והתבאר שם בש"ע ובמשנ"ב (ס' ק), שהמודר לחיציל את הנפש והר
זה משובח, ומוי שמתהדר ונמנע מלחלל שבת במקומות סכינה אלא על פי
מוראה הוראה, והרי זה שופך דמים, שהוא בזום שהלך לשואל את הרוב וככל
החוללה לבוא לידי סכינה, ומבוואר בירושלמי (יומא פ"ח ה"ה) "הנסאל
מגונה", והוא יינו משומם שמנוטל היה על התהמיד חכם שהם רשות הרבה דינין
אלל, כדי שכל העם יידעו אותם הדעת, ולא יצטרכו לשואל בשעת הסכינה.

[משנ"ב ס"ק ע]

שאינה צריכה לוגו⁽⁷⁵⁾ וכן, שלא יקנعوا מלכובות⁽⁷⁶⁾).

(75) וכי שידוע שאסור להציג באופן מסוים, ואך על פי כן העיל את ביבו מרשיפה במוזר, דעת הגرشׂ איעורבר (שולחן שלמה ס'ק) כי אותן (ב) שמם מוטה להשתמש בכלים שביתם אפלו גו.⁽⁷⁷⁾

(76) וכאן שאינו אלא חשש סכנה [כמבואר בשעה"צ ס' ק סג], הטע
שאינו ציריך תשובה הוא רק כדי שלא ימנעו מלובכותו, אמן בסכנה
ודאית, בגין חולה שיש בו סכנה שכמה אנשים חיללו את השבת כוד
להשיג עבורה תרופה, כתוב הרשייע לעיל ("שכח טפי") שובלט פורויים
מחטאתי, והוסיף המשני'ב שם (טשי' מ"ב) שהם פורויים אף אם החולה
כבר הבירא ממה שhabיא לו בראשון, כיון שכל אחד חשב שהוא יקרים
להביא את התרופה, וכך יש להם שכר טוב מאת ה' עברו מחשבות

רוכן על טלטול גדר דלוק כדי להציג מזון).

(77) לענין טלטול נר שכבה, כתוב לעיל (ס"י רעט ס"ק א') שモתר לטלטול במקומות הפסד מכוון זובשעה"צ שם (ס"ק ג') כתוב שהפמ"ג נשאר בה בצריך עיון.

[משנ"ב ס"ק עח]

ארכויים יומם וכוכב⁽⁷⁸⁾ ויכל לזכות לימי החג⁽⁷⁹⁾ וכן, ומיר כי שער בשוגג⁽⁸⁰⁾ וכן, אין ארך לכפירה בכל וכוכב⁽⁸¹⁾, הוא הוללה וסבלות⁽⁸²⁾.
 (78) ובונן תענית וסיגופים לשם התשובה, כתוב בספרו שמירת הלשון
 (79) שער ההבטחה פ' ב' בשם הגראי אגראה, שואר לאדם ליטר עצמו על
 ידי שייגל עצמו בשתקה וייסן את התאותה, ומועל בויה יותר מכל
 תענית וסיגופים שבעולם. ולענן סדר התשובה בזמןינו, ראה להלן
 מרבית הנשאים אינטראקטיב.

ומי שהחתייב לצום ארבעים יום ממשות תיקון תשובה, ראה מה שכתב הרש"ע ל�מן סי' תקסה ס"ד) שיש מי שאמור שצום של שני ימים ושל לילות רצופים שכולן בגדר ארבעים תענית שאין רצופות, ומ"מ למעשה, כתוב המשנויות שם (פרק לא) שטוב יותר ליטום בימיים מפוזרים.

(79) וכן שבעל גזע - ארכיאולוג בבריטניה, מוציא לאור ומחזק את הטענה כי לא היה קיימת תרבות יהודית בתקופה זו. וכן לגביו מי שנדיר להעתיקות מכמה ימים, כתוב החשוע' למקון (ס"י תקסה סי' שיכול לדוחות עד החורף, וכוכב המשניים שם (ס"ק כח) בשם המג'ה".¹

המשן במיילואים עמוד 64 ימות ולא יקיים את נדרו [אלא אם כן הוא זמן מועט עד החורף].

[משנה ב ס' סח]
 דאי שרית לה אתני לכבויי הוא בעצמו⁶⁶) וכור', מפני בזין כתבי החקש⁶⁷ וכור', בריא ומסקן, בריא קודם⁶⁸).
 (66) ואדם אחר שהחשש איניה דלקת ברשותה, דעת הגрешׂ איזו עירברך
 (שшиб פ' ל' הע' נב' שכין שיאינו בחול על ממוןן, אין לחוש שם יבו
 לרבות חמת השירפה, ולטנו מוגרל ללבש מוכת שגרבה את השירפה.

(67) ונית שמוזה קבוצה בפתחו פורצת בו שריפה, דעת הגරשין אוירברך שם) שוגם אם אין חשש לפיקוח נשפ, מותר לומר לנכרי לבותה, כדי להוציא את המזוודה. אמנם, אם השרה המזוודה מוחלת איינה כרוכה באיסור דאורייתא, כגון שאינה קבוצה ממש בבניין, דעתו שם הע' לה) שיאמר לנכרי להסירה, כיון שכיבוי הוא איסור חמור כעין דאורייתא, ובפרט שעריך ללבבות בכמה מקומות, וכך אם ישפרק את המים בבת אחת, מ"מ איסור חמור הוא משומן י'יבוי בשיעורים.

68) וודני קידמה בהצלת חיים, ראה מה שכח בשות' שבט הלווי (ח' סי' קס), וכן הגרש' אויערבך (שולחן שלמה סי' שכח ס' ק' ג).

[משנ"ב ס"ק ע]

[המשך ס"ק ע]

אלל, כדי שכל העם ידע אותו היטוב, ולא יצטרכו לשואלו בשעת הסכנה. [משנ'ב ס'ק עז] שאניהם צריכין לוגוף⁶⁶) וכור, שלא ימגנוו מלכובות⁷⁶). (75) וכי שיער שאסור להציל באוטן מסויים, אך על פי כן הceil את בינו משחיפה במזיד, דעת הגרש"ז אוירבר (שולחן שלמה ס'ק כה א�ט ב) שמי מותר להשתמש בכלים שבכית אפייל בו ביום.

דַהוּא הַדִּין דְמַטֵּר לוֹמֶר לוֹ כְשִׁיבוֹא: כָל הַמְתֻקָּן אִינוֹ מְפַסִּיד⁽⁷⁰⁾.

(70) ולגי סחורה הנפסדת על ידי מים, או הח בית יין שנסדקה והוא הין הולך לאיבוד, כתוב בשו"ע לעיל (**ס"י ז"ט**) שומר לקרו לאכרי, אף שודאי יודע שהנברוי יעשה מלאכה לנזוק הצלחת הממון, וכן מותר לומר לו כל המציג אינו מספיד, כמו שהתייחס בדילקה לומר כל המכבה אינו מספיד, אך יש שאומר שלא התירו לומר כן אלא בדילקה, וכותב המשנ"ב שם (**ס"ק ע**) שהמיקל לא הפסיד, שכן סתום השו"ע בס"י שלד. לקרו לאכרי ולחירותו לו את המצע מבלי לומר לו דבר, כתוב שם שומר לכל הדעות.

[משנ'ב ס'ק עב] וכשאדם מעמיד עצמו על ממונו יבואו להרג אותן(ז).

71) בזמנן זהה בארץ ישראל שברוב המקומות גרים רק יהודים, ואין חשש סכנה מוחמת נברים שבאו לבודו, דעת החוו"א (ארחות רביינו חי"א עמי' קס"ד) שמי' מותר ללבובו, שכןון שכותב הדרמן"א שנחנוגם להתייה, שיריך הרור בכל מקום חנון, ובשות' שבת הלוי (יח"ח סי' קען הי"ג) יגיד, שאם האנשים כבר יצאו מהבית או שיכרתו בהם ליצאת, לבארה אין ללבבותו, ובפרט שהחටחים הימים שעשוים מאבן. אמנם, כל זמן שעניין לא ניתן כל האנשים מהבתיהם, ובפרט אם הם פורודים או שאים יוכלים ליצאת ממנה, וכי שמוור לבובו, שהרי זה ספק סכנת נשאות. ועוד, שבמונינו נספ' החש סכנה מוחמת מוכלי הרג, שעולמים להתרפוץ וזרוי והוא בכל פיקוח נפש, וכן דעת הגר"ן קלילין (חו"ש שי' ח"ב פלאה סק' ג' אורת א) שאם יש חשש של התרחשויות הדיליה, מותר למלל שבת כדי לברוחמה.

[משנ"ב ס"ק עג] שאין יכול לברוח ותבזבז הדלקה עלינו⁽⁷²⁾.

לhalbיהם דרך רשות הרבים, אף על פי שהדבר כרוך באיסורים רבים.

הלבות שבת סימן שלד שלח

ביאורים ומוספים

שאינם יהודים להיזהר או קיים חשש לנוקר ברים, דעת הגреш"ז אויערבך
(ושש"ב פ"ג הע' קי") שאמ אין שם נכרי, מותר לישראל לחוץ את
הבריות לאחר יד בנו ברול.

(87) ולענין דילקה שאפשר לבותה או להעצל מהמקומות את הזקונים והחולדים דרך הרבים, כתב לעיל (ס"י שבט ס'ק ב') שנחלה זו אורהותים אם עידוי ללבבות שאין בכר אלא ייסור דרבנן, מושם שהוא מלאכה שאינה צריכה לופוח, או שעדיף להוציאם לרשות הרבים של מבניינו, שנוטחים הפויסטים שאין ייסורה אלא מודרבנן.

[שעה"צ ס"ק ע]

[המשך ב ס"ה פז]

סתם קבוע קיימי מל'אה שאנינה א'ריקה לוג'ופקה⁽⁸⁹⁾ והארה רק אס'ור דרכ'בנין, ובמקומם צוֹקָא דרב'ים ש'יכל'ו להזעך בוגוןן לא ג'ורו⁽⁹⁰⁾.

(89) ובטעם הדבר, כתוב לעיל ("ס' רעה ס'ק") שהמוכבה בדרך כלל אינה ביציר את הרכיבי עצבנו, אלא מוכבה מפני איזה נגען, כגון כד שיישן או אשאונו זבבנה שונרבה שונריה שונריה ברורה ברורה.

הזהריה, ג' טען זריבור שאננו שבען אבון. (90) ואך שבען לא הותרת מלאכה שאינה צריכה לגופה אלא כדי למנוע נזק לבעליים, מ"מ לגבי נחש או שרין המוקם משמע שהוורה אף כד למונע נזק ליחידה, שכן כתוב לעיל (*ט"ו ס"ק כ*) שגם במקומות שאין הנחש ריגל להחמתו, ואך עומד במקומו ואני רצ' אחריו, מ"מ מותר לצודו, משום שעשיטו הוא מלאכה שאינה צריכה לגופה, ובאופן שיש נזק לאדם אין איסור אפילו מודרבן, ובair הגורשׁי אויערבך (*ש"כ פ"ה הע' מ*) שהנחשה נחשב ברודף אחריו וכאלו הנזק דאי, ולכן התירו אף ביהירות.

[משנ"ב ס"ק פה]

⁹¹ ויהלכה כדעה ראשונה).

(91) ומחר שלהלכה מותר ללבות גם גחלת עץ במקום חיש נוק לרבים, כתוב בערך השלחן (ס"ט) שיש עד סיבה להתייר לבות שריפה במונינו, שהרי בזמנם הגמור החזרה הפסיקו בין הכתמים לחשות הרבים, ואילו בזמנינו הכתמים בניויס סמוך לרשות הרבים, והרבה גחלים ונופלות מוחשראפה אל רשות הרבים, ומותר לבנות מפני נוק הרבים, ומחר שלא ניתן לבות כל גחולת במקום שנפלה, משום שהרבה מפורת למקומות ריבים, מותר לבות את הדלקה עצמה כדיelmanע נוק לרבים.

סימן שלח

דין חבית שפנשברה

למישון ב ס"ה א]

המשן במלואים עמוד 64
וכענין זה כתוב לעיל (סי' שג ס'ק סב), לענין הנשים בominator הנקודות
האפשרות שיש להקל בן בominator שאין מצוי אצלנו רשות-הרבבים).

[משנה ב ס' כ]
כַּחֲשָׁבּוֹן כִּי צְמֻחוֹת⁽⁸³⁾ וּכוֹרֵי, פֶּרֶשֶׁת חַטָּאת⁽⁸⁴⁾ וְנִיבֵּן אֲפָן הַקְּרָבָתָה⁽⁸⁵⁾.
(83) וְשִׁיעּוּר יְחִידָה פְּשִׁיטִין, כתוב הושע' הרב (ס' כ"ח) שהוא שיעור סלע של תורה,
וְשִׁיעּוּר הַסְּלָעַ בְּמִנְגָּנוֹ הוּא 17 גָּם בְּסֻךְ (מידות ושיעור תורה פ' כ"ב ס"א).
(84) וּפְרֶשֶׁת חַטָּאת, כתוב ביה"ל לעיל (ס' א ס"ה ד"ה ופְרֶשֶׁת עַלְהָה)
בְּשֵׁם הַשְּׂמִילָה חדשה, דהיינו שיקרא בפרשת ויקרא מזאים נפש אחת
תְּחַטָּאת עַד 'גַּסְלָח לֵי' (ויקרא ד כ-לה), ואם יש לו פנא, יקרא גם
בְּפֶרֶשֶׁת צו מזיאת תורה החטא' עד 'בָּאשׁ תְּשִׁירָה' (שם ו י-בג).

ומי שהתחייב חטאתי, כתוב לעיל (ס"י א"ס ק' יח) שכשאומר בכל יום פרשת חטאתי, יאמר לאחריה: "יהי רצון מלפניך שיהיה זה חשוב ומקובל בכלל הקרים חטאתי".
ולומר פרשה ונכדים אחריו אמרית פרשת חטאתי ואשם, כתוב לעיל (שם ס"ס יד) שאינו אצרב. שהרי חטאתי ואשם אונס גענונים ובכלי.

לעמדו בעת אמירת פרשת הקרבנות, כשם שעבודות הקרבנות היהו בעמידה, כתוב לעיל (ס"י מה ס"ק א) שנחלהן אחרים בדבָר. (85) ובטעם הדבר שצרכָר להבין, כתוב רבנו בחיי (ויקרא ז ל) וזו ל' דרשׁו ח'ול (מנוחות קי, א) ואת התורה עולה למנחה ולהטאת לאשׁם וגור, כל העוסק בפרשת עולה באילו הקריב שלח וכו'. והענן, שהוא מהתבונן ב��בַיאור הפרשה אל איזה ענין היא רמזות, כי מתקן כך יתגלו ענייני שכול ויבנו גפלוואת מתורות הקרבנות, ובזה ישתדל יותר בקיום התורה והמצוות, והוא עונתו נמהלים ל' באילו הקריב קרבן, כי אין לומר שתזהה הכוונה שיזהoga ויגרטו לשון הפרשה בפסוקה היינמיות בלבב מלך אֶשְׁׁבָרְבָּרוֹבְּשָׁס.

העומדים בלבו נבי שופבק בז'וזטן. ואפָן אמירת פרשת חטא, ביאר הגראי' אויערבך (הליוכת שלמה תלפה, פ'ז הילכה ח, השובה בת'י) שתאה בכונה ובלב נשבר. ומוי שיידוע שחטא כמה פעמים, כתוב בספר דרכּ פַקְוִידֵר (הקדמה האות ז) שיאמור פרשת הילכון כבּי מספר הפעים שחטא. וכן דעת הגראי' אלישיב והגראי' פישר (מאור השבת ח'א סי' א סיק יט), וכן צידד הגראי' קנייבסקי (שם). מאידך הגראי' אויערבך (שם ח'יב מכתב כת האות א) מצדך שדי לומר עם אחת פרשת חטא, ויבורן על כל החטאות שהוא חייב, וכשמוחודה על חטאו יאמר 'עבירה פלונית שנכשלתי בה פעמים רבות'.

אפשר נ' ע' פנ' ל' ב' כב' ב' (86) וכור', בונדי יומר טוב שיפגעה איתה ולא יכבהה (87). חותם חשמל שנפל ברחוב והם גלוים, ויש חשש שהגע בהם אדם ולסתוךן, כיצד הוגש? אעירבר (שביב פמ"א סכ"ב, ש"ת מנוחת שלמה ח"א סי' ז' אות א ד"ה גם מבואר) שלכאורה אין חיב להתקעב שם כל השבת כדי להזהר את הרבים מהסכנה, השהי לא חייב חכמים את החולץ לדרכו לטrho טירחה יתרה כדי לודימנע מכוביו המתו רמן הדין, אלא מותר להזהר את אנשי חברת החשמל כדי שיפיקסו את הזרם, בשם מותר לבבוגות גחלת כדי שלא יזוק בה ריבים, ומ"מ המחייב להתקעב שם תבא עליו ברכה נזבוח'ת מנוחת שלמה שם (בחילילת הסימן) הובאו דברי הגראט עפשתין שחילק על קר, שכין שיכול להתקעב שם ולהזהר מהסכנה, חובה עליו לודימנע מלמלאותן. אמנים למשעה, כhab הוגש? אעירבר (שביב כ' שם) שיתכן שלשם מגנית סכנה לא יותר אלא לעבור אסור עין כיובי גחליה, שבמעשיו מסרו את התקלה המזוקה לרבים, מה שאין כן הנטלון לחברת החשמל הריזו בבער ומבהב אש כמו פעמים רק כדי להחמיר פעולים שישקנו, ולא עד, אלא שהם החודים לשותם מלאות האסורים מעד הדין [ובפרט שרואו היה שאותם עבדים יעדמו שם כל השבת מבלי לשוטר שום מלוכה וזהירותו את הרבים], לכן חייב הוא בעצמו לשמר מהסכנה. הדרסון, שאן לווש שמא יהו אגשים שבמקורה שיורא תקלת בו מוחזק

ולענין חילון שהותנפץ ונשאר מן הזוכבויות בחילון, אם יש במקום קטעים ימנעו מלהזתקר卜 למקומות הסכינה, כדי שלא יצטרכו להתעכב שם.

הלבות שבת סימן שלד שלה

פְשִׁיטִים לְצַדָּקָה, וְאֵם יַרְאָה לְפֶדוֹת הַפְּנִינִית יִתְןּוּ בְּעֵד כָּל יּוֹם (פֶא) שְׁנִים-עַשֶּׂר פְשִׁיטִים לְצַדָּקָה (פסק מהראוי סימן ס). **גָּנוּבִי חֲזָקה** שֶׁאָלָמָה בְּכִירָה שֶׁבְּנִין בְּטוּר יוֹהָדָה מִהְלָכוֹת נִנְחָה סְמִין קְפָה: **כָּז** יִגְחַלְתְּ הַמְנִיחָת בַּמְקוּם שְׁרִיבִים גְּנוּקִים בָּה (פֶב) יִכְלֶל לְכַבּוֹתָה, בֵין אֵם הִיא (פֶד) שֶׁל מִתְּחַטָּה (פֶא) בֵין אֵם הִיא שֶׁל עַז, (פֶה) יִתְהַרְמַבָּם אָסֵר בְּשַׁל עַז*: **בְּבָרְכָה בְּ(*) גָּדוֹלָה**

שליח דין הבית שגשברה, ובו ה' סעיפים:

באר היטב

(6) מאיילין. קיון קדם אקליטת ערבית, כמ"ש ריש סיקן שלד, מ"א: פולני^ש, וע"מ. בchap ב"ס:ח: אחר חל לשל שבח ונושא בסוף, "אל החכם הקספ או שואה-קספ חלק לעניים בני טובים שמתביחסין לשלל צדקה, ע' שווית מהר"ם בוטין סיון כתם מ"ש בענין א' שחולל שבח בכרמלית, ע"י שווית בית-יעקב סימן נת מחולין על גוסס:

משנה ברורה

(ס) בchap'ון כ"ז מעתות⁽⁸³⁾ וזהו דריך חםשה זוהים, כי כל שיט הוא גדרול' וחייב פולני'ש, וכל גדור הוא מעה. (ס) וטעם לשעור זה שפטבו הפווקרים הוא מפניהם שעה היה פחוות שבקבושים או שבעדים באיזו קעת, ורק אידך למנ שעור זה לזרקה, שהרי בשקהה מלאכה דארוניקא, ולא יאה הווטא נשר. וזהה שלאל אמר שנומן זה עכבר חטא, רק שיאמר שבקום חטא מתו נומן זה לא זרקה (ח"א). וכחתי הספרים, שמהקצתן שירשת חטא⁽⁸⁴⁾ (ס) ובין און הקרכטה⁽⁸⁵⁾, ובבר אקרו חן'ל כל העוסק בתורת חטא באלו הקרים מטאות: (פ"א) שיעים עשר פשיטים. שהוא עין תחטאת באלו הקרים מטאות: (פ"ב) יובל לבבוחת נומן זה, והוא עשרתו יונר יונר, ח"י מעות. וזהו שעור היחסות אם אפשר לו, והעשרה יונר יונר, הכל לפוי עשרו, שהרי טעם הפרקון, שסקול צער המכמון נגיד צער הפענית [אחרונים]: (כ"ז) יובל לבבוחת נומן זה, ומרי שאיין לו עצה איך לטלטל מהקומות זה, לפונתא יונר טוב שיפחה אתחה רבים מצעיים ביה. (ט) דיא לאו כי בדואי יונר טוב שיפחה אתחה רלי לא יכבהה⁽⁸⁶⁾: (פ"ג) של מפלכות. ואין זה מושם מזכיר נחנו ששמזק את סקל עלי'קי הרים צוונין שושופ עלי'ן פינן (ט"מ) שאיין אכון ליה: (פ"ד) בין וכו' של עץ. וכךוי שיחיב מן התוויה הוא דזקן קשבכבה לעשות פחים, אבל סתם כבוי קוי קל'אקה שאינה צריכה לוגפה⁽⁸⁸⁾ והוא רק אטור דרבנן, וכמקום הוקא דרבים (עט) שייכלו להזוק בוגון לא גוריו⁽⁸⁹⁾, אבל במקום קזקא דבמווען אסורה, כמו שפטב סעיף כה. וברם'ס סברא לה דתיב בעכלאקה שאינה צריכה לנוף ולקס אטור בועל עץ, אבל בשיל מתקת ליבא אטור פבוי מן כתונה לכליל עלה מא, דיאינו שורף: (פ"ה) ותרכט'ס אוסר וכו'. ולקחה קרעה (אשווה⁽⁹⁰⁾) [אי']: א (א) חבית שגשגרה. ואין חלק פין שגשגרה ולא נשפה שעון לגמורי על קארץ ובין שגשפַק בבר על קארץ (כ"ז), שבל כל והחשו חכמים שם בזא לתהיר להציל בכלים הרובה

שער הצעיר

מילואים

הלכות שפט סימן של שלא

המשר מעמוד קעט

(2) ולענין הפקחת הערלה על ידי מחת המילה בשבת, כתוב בשו"ת:

mosfim pesik rishya.
וכשנוגנים לתיינוק לאחר הברית לשותה מהין, דעת הגור"ש אלישיב
(אברהם ברית חיב פ"ט סי' יא ס"ה) שמותר ללבול את צמר הנגן בין
ברדי ליתנה בפי התינוק, ואין בכך משום צבע. מאידך, דעת הגר"ן
קרליץ (חו"ט שני ח"א פ"ט ס"ק א וות"ג) שאין לטבול את צמר הגפן
או התהבותת בין, כיון שיש בו משום צבע, אלא לטבול את האכבע
בין, ויתנה בפי התינוק.

אגורת משה (ז"ח ח"א סי' קנה) שמותר לעשות כן, וכן דעת הגרש"ז
אוירברך (נסמת אברהם חי"ב סי' ר"ד ס"ק ב) שמותר, כיון שאין זה פ██יך
רישא שיעיר דם. מאידך, בשורת מנתת יצחק (ח"ח סי' ז) כתוב ואסור
לעשה כן, כיון שרבות המקרים הפרידה זו גורמת לחבורה. ובשורת שבת
הלו (ח"ד סי' קל"ד ס"ק ה, ח"ה סי' קמ"ה ס"ק ג, וח"ט סי' ריא ס"ק ב) כתוב,
שראוי לעשות כן מערב שבת, ואם אי אפשר, יש להקל באופן שאין בה

הלכות שפט סימן שלד

המשר מעמוד קעט

שםותר, ולכון התיר הרומי"א שם (ס"ג) להעמיד ביז"ט נר דולק [כדי
לבנותו] במקום שהרהור יכול להנב בו וללבותו. והוסיף בשעה"ץ שם
(ס"ק לא), שכן היא דעת הרבה פוסקים, ואף שהרומי"א (כאן) כתוב שלא
הותר גרם כיובי אלא במקומות הפסה, אין לכך מCKER, והוא דעת יחיד,
ולכן כתוב בשעה"ץ בשם המאמר מרדכי, שעל כל פנים ביריט יש
לחקל בויה, אפילו שלא במקומות הפסה.

ולענין גרם כיובי הבערה בשינוי זמן החולקה או הכיבוי על ידי שען
שבת, ראה מה שכתבנו במשנ"ב לעיל (סי' רענ"ד, ובביה"ל (ס"ר רסה
ס"ג ד"ה גרם כיובי).

ויצאו המים, ולא הותר להניח בסמוך לאש אלא בגין כל חרס או
וכוכית, שכן בויה אלא גרט כיובי בלבד, וגרמא בדרבן מותר.

[ביה"ל ד"ה דוגומ]

דעתם ביפוי פקרתו).

(65) ומה שלא חחשו כאן שמא ייכבה ממש [שמחתת חשש זה לא
התירו להציציל אלא מזמן ג' סעודות], כתוב השפת אמרת (שבת קכ, א)
שמאחר שנשנה מדרך היבטי בחול, והשנייה הוא בגוף פועלת היבטי,
אין לחוש שמא ייכבה.

גרם כיובי שלא במקומות הפסה, כתוב במשנ"ב לקמן (ס"י תקיד ס"ק כה)

הלכות שפט סימן שלד

המשר מעמוד 356

שאינו צריך תשובה כד שלא ימנעו מלבדות, ומשמע שבלא טעם זה
היה צריך תשובה, ובאיור הגור"ש אלישיב (תורת הילודת פנ"ט הע' א)
שכין שמחתת הבלה שగרמה הרשיפה יתכן שיחילו שבת יותר
מכדי הצורך, היה לו לעשות תשובה. והגור"ח קנסבסקי (משנת פיקוח
נפש תשובה כח) ביאר, שם המכבה את הדילקה אין צורך בירוק לשעות
תשובה, ודרכי המכבה אינם אלא טעם מודע אין לעשות תשובה
אפילו כשרחנה לעשות כן.

ולענין המהמיר על עצמו במקומות סכינה, מבואר ברמב"ם (פה מהל'
יסודי תורה ה"ד) שהוא מתחייב בנפשו. וכען זה כתוב לקמן (ס"ר
תריח ס"ק ה) לענין חוליה שעריך לאכול ביום היכירויות ורוחצה
לחומר על עצמו שלא לאכול, שעלו נאמנו "אך את דרכם
לפשתיכם דורש". והוסיף גורשי אוירברך (שלוחן שלמה סי' שכח
ס"ק ד אות ג), שכם שאין מעצרים על מילה בשבת, אך אין

(80) ועל דין זה, ציין הגרש"ז אוירברך (שלוחן שלמה ס"ק כו), שברשות
הרומי"א (ס"י לא) נקט שדררי התשובה שכתוב במודדים
לפושעים, ולא למי שנכשל בשוגג או באונס. והחזרה דבר (תשיבות
וכתבים סי' מה) לגבי אדם שנכשל בשוגג, שכן לנו ראיים לתיקונים
המכרים בראשונות, והודוק בשמיירת השבת בכל ליט' המלacakות הוא הטוב
מכאן ואילך, והודוק שמשנת פיקוח (שם) שתעניתות וטיגופים
שבתקינות. וכך גם כתוב הגרש"ז אוירברך (שם) שתעניתות וטיגופים
אינם קבועים לכל אדם, גם לא כלל דור ולא בכל הזמנים, ונראה
ש策ריכים לומר לבעל תשובה שהוא בעל דעת, שלווה להאמין באמונה
שלומה שהקב"ה מוחל לכל השבים אליו באמות, ויחד עם צערו
על העבר צריך הוא להזוזות ולהלך לה' שנען לו לב מבחן לשוב אליו
באמת.

(82) ומאריך השותה כה. וכן דעת הגר"ש ואונור הגר"ג קרליץ (יאל
מושלש בדור פ"א הע' לא) שנוגאים אלו אף בזמנינו [וראה
שו"ת אגרות משה אורח ח"א סי' קעה].

(84) ולגבי המכבה את הדילקה בשבת מהשש סכינה, כתוב לעיל (ס"ק ע)

הלכות שפט סימן שלד שלה

המשר מעמוד קעט

[משנ"ב ס"ק ב] לצאתה בתכשיטים לרשות הרבים, שיש המלמדים עליהן יוכת, שא"פ

הנ"ו ק"ט אקלילת ערבית, כמו שקבעו ריש סימן שלד, עין שטפ²).
(2) שם כתוב השריע"ס (ס"א) לענין העלה מדילקה שנפלחה בשבת, שביללה
קדום הטעודה יכול להציציל מזמן שלש סעודות, ואם עשוה כן בשחרית

לצאתה בתכשיטים לרשות הרבים, שיש המלמדים עליהן יוכת, שא"פ
شمיעיק הדין אסור לצאת בתכשיטים אפילו לכרכמלת שמא יבואו
לטלטלם בירושת הרבים, מ"מ כיון שעכשיו אין לנו רשות הרבים גמורה
לצעת כמה פוסקים, אין גחרים שלא לצאת עטム לשות הרבים שלני.